

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 8C/124/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116212329
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Michaela Priesolová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2019:5116212329.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Mgr. Michaelou Priesolovou v právnej veci žalobcu: TELERVIS PLUS a. s., so sídlom Staré Grunty 7, 841 04 Bratislava, IČO: 35 717 769, právne zastúpený: JUDr. Alan Strelák, advokát so sídlom Na vřšku 12, Bratislava, proti žalovaným v rade 1/.: V. B., N.. X.XX.XXXX, C. A. R. R., P. N. F. B. XXX/XX, XXX XX R.M. R., Š. Y. B., právne zastúpený STEHURA & partners, v.o.s., IČO: 47 246 863, so sídlom Fraňa Kráľa 2080, Čadca, pracovisko Dolný val 574/7, Žilina, v rade 2/. V. S., N.. XX.XX.XXXX, C. A. F. K., Š. Y. B., o zaplatenie 1.382,99 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaní v rade 1/ a 2/ s ú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 198,74 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 198,74 EUR od 4.7.2014 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaný v rade 1/ má právo proti žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 71,29 %.

IV. Žalovanej v rade 2/ právo na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobným návrhom doručeným súdu dňa 10.5.2016 sa žalobca domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaných v rade 1/ a 2/ zaplatiť mu sumu 1.382,99 EUR spolu s úrokmi vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.382,99 Eur od 4.7.2014 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že dňa 22.12.2013 uzavrel žalobca ako veriteľ so žalovanými v rade 1/a 2/ ako s dlžníkmi zmluvu o úvere č. 320132945 na sumu 1.500,- Eur za úrok vo výške 20 % z poskytnutej sumy, t.j. 300,- eur, pričom veriteľ si účtoval za poskytnutie úveru servisný poplatok vo výške 270,- Eur. Zmluvou sa žalovaní zaviazali celkovú čiastku 2.070,- eur uhradiť v 13 mesačných splátkach, a to v prvých 3 mesačných splátkach po 7,50 Eur (splátky úroku) a ďalej v pravidelných 10 mesačných splátkach po 204,75 Eur (istina vo výške 73,26 % a úrok vo výške 13,55 %, servisný poplatok vo výške 13,19 %). Prvá splátka bola splatná 10. deň po uzavretí zmluvy, každá ďalšia až do úplného zaplatenia bola splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Prevzatie finančnej hotovosti potvrdili žalovaní podpisom. Žalovaní do podania žaloby uhradili sumu 687,01 Eur, pričom posledná uhradená suma vo výške 30,- Eur bola uhradená 28.4.2015. V upomienke zo dňa 11.9.2014 žalobca upozornil žalovaných na uplatnenie práva žiadať zaplatenie celej pohľadávky. V oznámení o zosplatnení záväzku zo dňa 21.10.2014 žalobca oznámil žalovaným, že celý dlh sa stal splatným dňa 3.7.2014. Po zosplatnení bola uhradená suma 614,51 Eur. Ku dňu podania žaloby činí dlžná čiastka sumu 1.382,99 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom spolu s odplátou v celkovej

sume 2.070,- eur a čiastkou vo výške 687,01 eur, ktorá bola žalovanými uhradená. Okrem toho si žalobca uplatnil zákonný úrok z omeškania vo výške 5,15 % ročne z uvedenej sumy od 4.7.2014 do zaplatenia.

3. Žaloba bola žalovanému v rade 1/ doručená do vlastných rúk dňa 23.1.2017 a žalovanej v rade 2/ dňa 22.1.2017. Dňa 1.2.2017 doručila vyjadrenie k žalobe žalovaný v rade 1/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu (č.l. 37). Vo vyjadrení žalovaný v rade 1/ namietal, že zmluva o úvere, neobsahuje viaceré náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., a to najmä podľa písm. f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, písm. k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. K nedostatku náležitosti podľa písm. j) žalovaný v rade 1/ uviedol, že v zmluve nie je správne určená výška celkovej sumy nákladov, keďže žalovaní by mali byť povinní zaplatiť spolu až 2.684,25 Eur, pretože museli zaplatiť aj poplatkov zo zmluvy o poskytovaní domáceho servisu. V zmysle § 11 ods. 1 citovaného zákona je tak podľa jeho názoru nutné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný v rade 1/ konštatoval, že žalobcovi postupnými platbami vrátil sumu 1.301,26 Eur, a tak žiadal žalobu v časti o zaplatenie zvyšnej časti, t.j. sumy 198,74 Eur zamietnuť.

4. Žalovaná v rade 2/ sa k žalobe nevyjadrila a v konaní ostala procesne nečinná.

5. Dňa 31.3.2017 doručil vyjadrenie vo veci žalobca (č.l. 46-53), v ktorom poukázal na rozsiahlu judikatúru súdov a zotrval na podanej žalobe. Žalobca prednostne uviedol, že žalovaným v rade 1/ uvedené tvrdenie, že suma poplatku za domáci servis vo výške 614,25 Eur má byť započítaná na Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nie je v súlade s uzavretou zmluvou, nakoľko ide o samostatnú zmluvu, z ktorej žalovaným vyplynula povinnosť platiť odmenu za poskytnutie služby Domáci servis. K uvedenému došlo na základe samostatnej žiadosti o poskytnutie domáceho servisu, ktorú si žalovaní dobrovoľne objednali. Zároveň poukázal na to, že Zmluva o poskytovaní domáceho servisu nie je predmetom tohto súdneho konania. Na preukázanie svojho tvrdenia citovala viaceré rozhodnutia súdov vyššieho stupňa o nemožnosti započítania na základe takejto samostatnej zmluvy. V súvislosti s týmto tvrdením tiež poukázal na to, že v zmluve potom nie je nesprávne uvedený údaj o celkovej čiastke, ktorú má žalovaný uhradiť, pretože odmena za službu sa nezapočítava do hodnoty RPMN. Vo vzťahu k žalovaným vytykávanému nedostatku náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) žalobca konštatoval, že čo sa týka povinnosť uvádzania konečnej splatnosti úveru, je jednoznačné, že vnútroštátna právna úprava nemala stanoviť povinnosť uvádzania údajov o konečnej splatnosti v zmluvách. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie sp. zn. C-42/15 a dal do pozornosti rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Simmenthal, z ktorého vyplýva, že vnútroštátny súd, ktorý v rámci svojej právomoci aplikuje ustanovenia práva spoločenstva, je povinný zabezpečiť plný účinok týchto noriem a v prípade potreby z vlastnej úradnej moci neuplatní každé vnútroštátne ustanovenie, hoci by išlo o neskoršie ustanovenie, ktoré je v rozpore s právom spoločenstva bez toho, aby musel najskôr žiadať alebo čakať na jeho zrušenie legislatívnou cestou, alebo iným ústavným postupom. S uvedeným sa stotožnil aj Ústavný súd SR v uznesení PL. ÚS/37/2015-27. Žalobca má za to, že splnil požiadavku uvedenia termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pretože uvedená náležitosť je explicitne uvedená v bode 2 obchodných podmienok tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere. Osobitne sa vyjadril aj vo vzťahu k vytykávanému nedostatku náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., ku ktorému sa vzťahujú aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Home Credit c/a Klára Biróová sp.zn. C-42/15 a následne došlo k novelizácii slovenského právneho predpisu vo vzťahu k rozpisu na výšku, počet a termíny splátok istiny a úrokov a iných poplatkov.

6. Súd následne nariadil vo veci pojednávanie na 16.1.2019, na ktorom vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, žalovaného v rade 1/ a žalovanej v rade 2/. Právny zástupca žalobcu zotrval na podanej žalobe a žiadal, aby jej súd vyhovel. Právny zástupca žalovaného v rade 1/ na pojednávaní uviedol, že predmetnú zmluvu je nutné považovať za zmluvu spotrebiteľskú a pre nedostatok náležitosti zmluvy úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. Okrem toho sa vyjadril k zmluve o poskytovaní domáceho servisu, ktorej ustanovenia žalovaní nemohli ovplyvniť, a preto ich nemožno považovať na individuálne dojednané. Zmluvu o poskytovaní domáceho servisu, žalovaný uzatváral vlastne súčasne so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a z tejto zmluvy o domácom servise je teda zrejme, že bola

uzavretá výlučne v súvislosti s predmetnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere, pričom cena za takzvaný domáci servis predstavuje viac ako 40% poskytnutého úveru, teda istiny. Dohodnutú odplatu v zmluve o spotrebiteľskom úvere v celkovej výške 570 € navyšuje o ďalších 614,25 Eur. Dojednanú výšku odmeny považoval za neprímeranú nielen voči tomu, čo malo byť predmetom plnenia, podľa tejto zmluvy o domácom servise, ale aj vo vzťahu k poskytnutému úveru. Skutočným účelom predmetnej zmluvy o domácom servise je vlastne takýmto spôsobom budiacim na prvý pohľad zdanie, že je všetko v poriadku, že ide o samostatný zmluvný vzťah, nepodmieňujúci uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, navýšiť odplatu za poskytnutý úver a to viac ako 100% tak, aby táto suma nebola uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Na základe týchto skutočností považoval túto zmluvu za absolútne neplatný právny úkon. Právny zástupca žalovaného k uvedenému konštatoval, že zmluva o úvere má všetky zákonom požadované náležitosti a k zmluve o domácom servise uviedol, že ide o samostatnú zmluvu vypracovanú na žiadosť žalovaného. Čo sa týka neplatnosti zmluvy o domácom servise, nie je možné vyhlásiť celú zmluvu za neplatnú. Pokiaľ by aj nejaké ustanovenia zmluvy bolo neplatné, neznamená to neplatnosť celej zmluvy. Následne súd na pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a dospel k nasledovným zisteniam:

7. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca ako veriteľ a žalovaní v rade 1/ a 2/ ako dlžníci uzatvorili dňa 22.12.2013 zmluvu označenú ako zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 320132945 - Kešovka, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovaným v rade 1/ a 2/ peňažnú sumu vo výške 1.500,- eur. Tento úver mal byť poskytnutý za celkový úrok vo výške 20 %. Za poskytnutie úveru si žalobca mohol účtovať servisný poplatok vo výške 18 % z istiny. Žalovaní v rade 1/ a 2/ svojím podpisom na zmluve potvrdili prevzatie istiny v hotovosti pri podpise zmluvy (č.l. 3).

8. Žalovaní v rade 1/ a 2/ sa v zmluve zaviazali, že žalobcovi splatia istinu vo výške 1.500,- eur, úroky vo výške 300,- eur a servisný poplatok v sume 270,- eur, spolu sumu 2.070,- eur v 13 mesačných splátkach a to v prvých 3 mesačných splátkach vo výške 7,50 eur (splátky úroku) a v pravidelných rovnomerných 10 mesačných splátkach vo výške 204,75 eur (istina vo výške 73,26 %, úrok vo výške 13,55 % a servisný poplatok vo výške 13,19 %) so splatnosťou prvej splátky na 10. deň po uzatvorení zmluvy, pričom každá ďalšia splátka až do úplného zaplatenia mala byť splatná na 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Údaj o konečnej splatnosti úveru zmluva neobsahuje. V obchodných podmienkach, podpísaných žalovanými, sa uvádza, že konečná splatnosť pripadá na 370.deň po uzatvorení zmluvy (bod 2 Obchodných podmienok). Ďalej sa účastníci zmluvy dohodli, že veriteľ je oprávnený žiadať od dlžníkov vrátenie celej dlžnej sumy po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením jednotlivéj splátky, ak sa zmluvné strany nedohodnú písomne inak. Priemerná RPMN v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z. bola ku dňu podpisu zmluvy pri splatnosti úveru 13 mesiacov uvedená vo výške 45,94 %. RPMN bola 67,70 %.

9. Listom zo dňa 11.9.2014 označeným ako „Predžalobná upomienka“ žiadal žalobca žalovaného o úhradu sumy vo výške 1.382,99 eur do 5 dní od obdržania výzvy s upozornením, že inak si uplatní svoje právo a po uplynutí 15-dňovej lehoty v zmysle ust. § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka bude žiadať o zaplatenie celej pohľadávky a budú voči žalovanému uplatnené aj všetky dojednané zmluvné sankcie. Výzva bola daná na poštovú prepravu dňa 12.9.2014 (č.l. 6).

10. Listom zo dňa 21.10.2014 oznámil žalobca žalovaným, že ku dňu 3.7.2014 došlo k zosplateniu dlhu v celkovej sume 1.996,50 eur, pričom oznámenie o zosplatení dlhu bolo žalovanému v rade 1/ doručované podľa priloženého poštového podacieho hárku dňa 23.10.2014. Listom zo dňa 25.2.2015 oznámil žalobca žalovanej v rade 2/, že ku dňu 2.10.2014 došlo k zosplateniu dlhu v celkovej sume 1.382,99 eur, pričom celková dlžná čiastka činí 1.930,49 Eur. Uvedené oznámenie o zosplatení dlhu bolo žalovanej v rade 2/ doručované podľa priloženého poštového podacieho hárku dňa 28.2.2015 (č.l.10).

11. Súd v ďalšom považoval za nesporné tvrdenie žalobcu, že žalovaní doposiaľ na daný záväzkovo-právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy titulom zmluvy o úvere uhradili celkovo sumu 687,01 eur, pričom do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (3.7.2014) uhradili sumu 72,50 Eur a po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru uhradili sumu 614,51 Eur. Uvedené vyplýva z prehľadu úhrad predložených žalovaným v rade 1/ (č.l. 42). Okrem toho titulom zmluvy o poskytovaní domáceho servisu zo dňa 22.12.2013 uhradili žalovaní spolu sumu 614,25 Eur, pričom uvedené vyplýva rovnako z prehľadu úhrad na č.l. 42 spisu.

12. Následne súd vec posúdil podľa nižšie citovaných zákonných ustanovení:

13. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

14. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov spotrebiteľským úverom, na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi

15. Podľa § 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov na účely tohto zákona sa rozumie

a/ spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania,
b/ veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,
d/ zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

16. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

17. Podľa § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zákona o spotrebiteľských úveroch, účinné ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,
b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

18. Podľa § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

19. Podľa ustanovenia § 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase vzniku omeškania odporcu: Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní je v omeškaní.

20. Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

21. Podľa ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01.02.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

22. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanými v rade 1/ a 2/ vznikol právny vzťah na základe vyššie uvedenej uzavretej zmluvy zo dňa 22.12.2013. Aj s poukazom na to, že zo strany žalobcu išlo o činnosť v zmysle ust. § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka a zo strany žalovaných nešlo o obdržanie peňažných prostriedkov na výkon ich zamestnania, povolania alebo podnikania, pričom išlo o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov žalobcom žalovaným v rade 1/ a 2/, súd dospel k záveru, že medzi stranami vznikol právny vzťah v zmysle príslušných ust. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a rovnako v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

23. Ďalej súd uvádza, že dotknutá zmluva uzavretá medzi sporovými stranami neobsahovala minimálne náležitosť podľa citovaných ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy. V zmluve sa nikde nenachádza riadny údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ustanovenie zmluvy, ktoré stanovovalo termíny jednotlivých splátok odpočtom počtu dní od uzavretia zmluvy a počet splátok, nemožno podľa názoru súdu za konformné so zmyslom a účelom sledovaným takto zakotvenou podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa názoru súdu, spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t. j. ktorým dňom. Takýto údaj však účastníkmi zmluvy uzavretá zmluva neobsahovala. V obchodných podmienkach je ako termín konečnej splatnosti uvedený 370.deň po uzatvorení zmluvy, čo však vzhľadom na uvedené nespĺňa podmienku riadnej určitosti údaju o konečnej splatnosti. Navyiac aj zákon používa pojem termín, čo znamená, že má byť presne uvedený termín, na ktorý pripadá konečná splatnosť úveru a nie je možné nahradiť uvedenú náležitosť zmätočným odpočtom termínov splatnosti 1. až 13. splátky a odpočítaním 370 dní odo dňa podpisu zmluvy tak, že sa sám spotrebiteľ musí dopátrať k termínu, na ktorý pripadá konečná splatnosť úveru.

24. Žalovaný v rade 1/ vytýkal aj nedostatok náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V tomto smere poukázal na to, že žalovaní boli nútení uzavrieť so žalobcom aj zmluvu o poskytovaní domáceho servisu, z ktorej im vyplývala povinnosť uhrádzať poplatky. Žalovaní tieto poplatky uhradili v celkovej výške 614,25 Eur. Uvedené podľa názoru žalovaného malo priamy vplyv na to, že v zmluve tak nie je uvedená správa výška celkovej čiastky, ktorú má žalovaný uhradiť, nakoľko sa

nejedná o sumu 2.070,- Eur uvedenú v zmluve, ale o sumu 2.684,25 Eur. V súvislosti s uvedeným sa súd zaoberal nielen samotnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere ale komplexne celým právnym vzťahom z poskytnutého spotrebiteľského úveru, teda aj súvisiacimi a doplnkovými zmluvami. Podľa názoru súdu je posudzovanie otázky platnosti zmluvy o domácom servise (ktoré nesúvisí s dispozičnou zásadou) je v danom prípade nutné, preto ide o posúdenie platnosti tejto zmluvy ako prejudiciálnej otázky, ktorá sa v konaní vyskytla a od ktorej závisel výsledok sporu. Rovnaký právny názor vyjadril aj Krajský súd v Žiline v rozsudku sp.zn. 11Co/270/2016 zo dňa 13.9.2016. Pokiaľ teda otázka platnosti zmluvy o domácom servise súvisela s vyriešením sporu, súd má nielen oprávnenie, ale aj povinnosť túto otázku posúdiť, čo mu vyplýva z ustanovenia § 194 CSP.

25. Súd poukazuje aj na základný článok Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS čl. 22 podľa ktorého by členské štáty by mali mať naďalej možnosť zachovať alebo zaviesť vnútroštátne ustanovenia, ktoré zakazujú veriteľom žiadať od spotrebiteľa, aby si v súvislosti so zmluvou o úvere otvoril bankový účet alebo uzavrel dohodu o ďalšej doplnkovej službe, alebo aby hradil výdavky alebo poplatky za takéto bankové účty alebo ďalšie doplnkové služby. V členských štátoch, v ktorých sú takéto kombinované ponuky povolené, by spotrebiteľia mali byť pred uzavretím zmluvy o úvere informovaní o akýchkoľvek doplnkových službách, ktoré sú povinné na získanie úveru vo všeobecnosti alebo za ponúkaných podmienok. Náklady na tieto doplnkové služby by sa mali zahrnúť do celkových nákladov spojených s úverom alebo ak sa výška týchto nákladov nedá stanoviť vopred, spotrebiteľom by sa mali pred uzavretím zmluvy poskytnúť primerané informácie o ich existencii. Predpokladá sa, že veriteľ musí mať informácie o nákladoch na doplnkové služby, ktoré spotrebiteľovi ponúka sám alebo v mene tretej osoby, s výnimkou prípadov, keď ich cena závisí od osobitnej charakteristiky alebo situácie spotrebiteľa. V tejto súvislosti sa súd ďalej prejudiciálne zaoberal záväznosťou a platnosťou tzv. „zmluvy o domácom servise“, nakoľko takéto zmluva súvisí práve so zmluvou o úvere, keďže na základe nej práve dlžník platí poplatky, ktoré by neplatil, pokiaľ by neuzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Samotné uzavretie zmluvy o domácom servise bez zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd je nemožné. Zmluva o domácom servise je ponúkaná súbežne so zmluvou o úvere o čom svedčí aj uvedenie poplatkov za „domáci servis“ v samotnom tlačive spoločne s evidenciou úhrad zo zmluvy o úvere ako aj to, že služba má byť poskytnutá na „obsluhu“ úveru. Predmetom servisu na základe zmluvy má byť „služba“ veriteľa voči dlžníkovi vo forme poskytovania konzultačných a nadštandardných služieb, spočívajúcich v starostlivosti o klienta pri poskytnutí úveru na základe s ňou uzavieranej úverovej zmluvy, najmä služby spočívajúcej v preberaní a zaúčtovaní peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenie a kontrola splátkového kalendára, upozornenia na termín splátky a na prípadné následky nesplácania (čl. I.).

26. Za túto službu sa podľa zmluvy sa žalovaní zaviazali zaplatiť poskytovateľovi odmenu v prípade ZoDS prevyšujúci odplatu uvedenú v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to aj s pripočítaním úroku. Odplata mala byť uhrádzaná v troch splátkach v prepočte rovnajúcim sa splátkam zo zmluvy o úvere v poradí 4. až 13. splátka. Pre prípad nesplnenia uvedeného záväzku podľa čl. II zmluvy o domácom servise bol žalobca oprávnený požadovať od klienta jednorazovú zmluvnú pokutu vo výške 10 % z odmeny, splatnú v okamihu, keď sa klient dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek splátky. Podľa čl.III. zmluvy, zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú a zaniká písomnou dohodou zmluvných strán, splnením záväzkov zmluvných strán v plnom rozsahu alebo zánikom zmluvy, ktorá je predmetom domáceho servisu. Z obsahu zmluvy o domácom servise, ďalej len ZoDS, je zrejmé, že bola uzavretá výlučne v súvislosti s úverovou zmluvou, na zánik ktorej, resp. na splnenie záväzkov z ktorej bol viazaný aj zánik tejto zmluvy. Teda podľa názoru súdu ide o závislú zmluvu na príslušnej úverovej zmluve. Uvedená skutočnosť je zvýraznená aj tým, že „cena služby“ dosahuje súčet výšky troch mesačných splátok dohodnutých v danej úverovej zmluve, ktoré podľa zmluvy o úvere sú pri úvere splácané len symbolickej sume, pričom splátky ZoDS sú splatné v termíne splatnosti prvých troch znížených splátok zmluvy o úvere. Súd je názoru, že predmetná zmluva o domácom servise nepriniesla pre dlžníka viac práv a výhod, akoby mal, pokiaľ by zmluvu neuzavrel. Ak doplnková zmluva neprináša pre dlžníka viac výhod, prípadne výhody nezodpovedajú reálne odplate za službu, samotné ponúkanie takejto služby predstavuje nekalú obchodnú praktiku, ktorej je veriteľ povinný zdržať sa voči spotrebiteľovi. Ponúkané služby nikdy nemôžu zodpovedať odplate, ak ich ponúka a plní veriteľ či ich poskytuje aj bez osobitne uzavretej zmluvy ale dokonca je povinný ich poskytovať v súvislosti s poskytnutím spotrebiteľského úveru. Podľa názoru súdu, ak by obchodný zástupca zodpovedne pristupoval k právam dlžníka, tak by mu ani pri základnej starostlivosti nemal uzavretie takejto zmluvy dlžníkovi ponúknuť, pretože je pre dlžníka zjavne nevýhodná a ponúkanie takejto zmluvy, a to aj dobrovoľné, predstavuje nekalú obchodnú

praktiku zo strany veriteľa. Ak sa obchodné praktiky zameriavajú na určitú skupinu spotrebiteľov, priemerný člen tejto skupiny predstavuje referenčné kritérium. Oprávnenosť alebo nekalosť obchodnej praktiky sa potom posúdi na základe tohto referenčného kritéria. Súd preto zmluvu o domácom servise považoval za zmluvu spojenú so zmluvou o spotrebiteľskom úvere - závislú zmluvu, doplnkovú zmluvu, ktorá bola uzavretá za neprímerane nevýhodných podmienok pre spotrebiteľa, navyiac za zmluvu viazanú na poskytnutie spotrebiteľského úveru a ako takú ju považoval za absolútne neplatný právny úkon v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Na uvedenom názore súdu nič nemôže zmeniť ani skutočnosť, že v niektorých prípadoch súdy považovali zmluvu za osobitný právny úkon, obdobne ako aj prípadné názory Slovenskej obchodnej inšpekcie. Vo vzťahu k uvedenému súd poukazuje aj na totožný právny názor Krajského súdu v Prešove vyjadrený v rozsudku sp.zn. 23Co/29/2017 zo dňa 28.2.2018, kedy konštatoval, že: „Odvolací súd sa stotožňuje aj s tým, že dojednanie o domácom servise je dojednaním v neprospech spotrebiteľa a že sa nejedná o dojednanie o hlavnom predmete plnenia. Dojednania o domácom servise a o platbe zaň boli vecne len vedľajšími zmluvnými dojednaniami týkajúcimi sa zmluvy o úvere. Neprímerane vysoká je platba za tento domáci servis ako to uviedol súd prvej inštancie, keď táto tvorí cca 40 % z poskytnutého úveru, pričom sa jedná len o službu spočívajúcu v upovedomení klienta o následkoch nezaplatenia a v inkasovaní splátok úveru v hotovosti.“

27. Vo vzťahu k nedostatku náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. nesprávne uvedenie celkovej čiastky, ktorú majú žalovaní uhradiť, súd poznamenáva, že s ohľadom na konštatovanie absolútnej neplatnosti Zmluvy o domácom servise a skutočnosti, že tú považuje súd za závislú zmluvu, je nutné konštatovať, že nepriamo mala vplyv na celkovú výšku nákladov spojenú s úverom, pretože ten „predžila“ práve o sumu 614,25 Eur.

28. Žalovaný v rade 1/ okrem toho poukázal aj na nedostatok náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k), t.j. určenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, Vo vzťahu k uvedenému súd konštatuje, že v zmluve absentoval tento údaj, no zároveň poznamenáva, že vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci Home Credit c/a Klára Biróová a skutočnosti, že následne bol novelizovaný zákon č. 129/2010 Z.z. práve vo vzťahu k tomuto ustanoveniu, je právny názor súdov SR odlišný. Súd je toho názoru, že vo vzťahu k tomuto konkrétnemu prípadu je nutné aplikovať právnu úpravu, ktorá výslovne uvádzala nutnosť špecifikácie a rozpisu splátok úveru, t.j. v danom prípade súd konštatuje absenciu tejto náležitosti v zmluve a zhoduje sa s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/187/2018 zo dňa 30.8.2018, podľa ktorého: „Niet žiadnych pochybností o tom, že slovenský zákon ide nad rámec Smernice č. 2008/48/ES a celkom jednoznačne požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere definovala tak splátky istiny ako aj splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje Smernica č. 2008/48/ES (ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, teda zákaz odchýlenia od ustanovení smernice vo vnútroštátnom práve), je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu, akú používa smernica. Slovenský zákonodarca však takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“ (§ 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona). K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) cit. zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov.“ Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený (teda môžeme uvažovať o účinku nepriamom) a naznačený postup nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem. Nedostatok náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. súd konštatoval, nakoľko predmetný zákon explicitne upravoval a požadoval, aby zmluvy uzavreté v danom čase (t.j. v čase účinnosti písm. k) v jeho podobe upravujúcej rozpis splátky istiny, úrokov a iných poplatkov), taký údaj obsahovali. V danom prípade zmluva tento údaj neobsahovala a tak súd konštatuje nedostatok náležitosti zmluvy o úvere podľa písm. k) citovaného zákona.

29. Uvedené nedostatky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákon č. 129/2010 Z.z. v ustanovení § 11 ods. 1, písm. b/ sankcionuje tým, že takýto spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že žalobca má nárok iba na zaplatenie čistej istiny. Nakoľko úver bol poskytnutý v sume 1.500,- Eur, žalovaní uhradili sumu 687,01 Eur titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere (a to v sume 72,50 Eur do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a v sume 614,51 Eur po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru dňa 3.7.2014) a sumu 614,25 Eur z neplatnej doplnkovej

služby, spolu tak zaplatili žalobcovi sumu 1.301,26 Eur. Z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sú tak povinní žalobcovi zaplatiť spoločne a nerozdielne (nakoľko ide o nerozlučné procesné spoločenstvo) iba zvyšok čistej istiny úveru, t.j. sumu 198,74 Eur (1.500 - 1.301,26).

30. Pokiaľ sa týka žaloby v časti uplatnených úrokov z omeškania, súd tento uplatnený nárok na zaplataenie úrokov z omeškania vo výške 5,15 % ročne posúdil v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.. Keďže sa žalovaní v rade 1/ a 2/ dostali do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu, vzniklo žalobcovi právo popri istine aj na úroky z omeškania. Podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení výška úrokov z omeškania v čase, keď sa žalovaný dostal do omeškania s platením svojho peňažného záväzku, predstavovala 5,15 % ročne (k 4.7.2014, vzhľadom na to, že dlh sa stal splatným dňa 3.7.2014). Žalobca si uplatňoval úroky z omeškania v správnej výške, preto súd priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5,15% ročnej z priznanej istiny. Súd v tejto časti žalobe vyhovel. Súd však z ohľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, považoval za dôvodný nárok na úroky z omeškania zo sumy 198,74 Eur od 4.7.2014 (t.j. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru) do zaplataenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

31. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

33. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34. Predmetom konania bolo zaplataenie sumy 1.382,99 EUR s príslušným úrokom z omeškania. Súd žalobcovi priznal celkovo sumu 198,74 EUR s príslušným úrokom z omeškania. Procesný úspech žalobcu je teda vo výške 14,37 % (198,74 EUR / 1.382,99 EUR x 100%). Procesný úspech žalovaných je vo výške 1.184,25 EUR. Vzhľadom k predmetu konania je to 85,63 % (1.184,25 EUR / 1.382,99 EUR x 100%). Z uvedeného vyplýva, že žalovaní boli v konaní úspešnou stranou sporu. Čistý procesný úspech žalovaného v rade 1/ ako aktívnej strany sporu s prihliadnutím na jeho procesný neúspech je vo výške 71,29 % (85,63 % - 14,37 %). Preto je žalobca povinný nahradiť žalovanému v rade 1/ trovy konania v rozsahu 71,29 %. Žalovanej v rade 2/ pre jej procesnú pasivitu žiadne trovy nevznikli, a tak sú rozhodol, že žalovanej v rade 2/ právo na náhradu trov konania nepriznáva. V tomto smere súd poznamenáva, že u žalovaných ide o nerozlučné procesné spoločenstvo, avšak preukázateľne trovy konania vznikli iba žalovanému v rade 1/.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu

smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.